

Mel eta barre-potea

Melek zazpi urte zituen eta ezin hobeto egokitzen zitzaion izena zuen: gozoa, jakin-mina zuen eta galderak bata bestearen atzetik egiten zituen.

Bere anaia txiki berria, Nico, iritsi zenetik, zerbait astindu zitzaion barruan, ezti-pote bat astinduko balute bezala.

Lehen, amak eta aitak berari bakarrik begiratzen zioten.

Orain, badirudi haien begi guztiak —eta abestiak, eta besarkadak— sehaskan lotan zegoen haurtxo txikiari zuzentzen zitzaizkiola.

Arratsalde batean, Mel hego distiratsuak zituen erle erraldoi bat marrazten ari zela, gurasoak jantokian Nicorekin barre egiten entzun zituen.

Eta une horretan, plap, malko bat erori zitzaion marrazkira.

“Zer gertatuko da jada ez banaute berdin maite?” pentsatu zuen, bihotza pixka bat hondoratuz.

Gau hartan ezin izan zuen lo egin.

Jaiki, izar formako linterna hartu eta sukaldera jaitsi zen isil-isilik.

Apalaren goialdean, marmelada poteen artean, oso arraro bat ikusi zuen: ezti pote bat, eskuz idatzitako etiketa batekin:

“FAMILIAKO BARREAK — EZ UKITU (gogoratu behar baduzu izan ezik)”

Melek kontu handiz ireki zuen… eta Ja, ja, ja, ja! atera zen, hain ozen, ezen edalontziak armairuan dardarka hasi baitziren.

Barre-hodei urreztatu batek bete zuen sukaldea eta oroitzapenen burbuilak bezala irudiak erakusten hasi zitzaion.

Txikia zenean amak nola kulunkatzen zuen ikusi zuen.

Aita bizikletan ibiltzen irakasten.

Eta gero, hirurak sofan barre egiten, tarta bat labean saiatzetik irinez estalita.

Baina irudirik harrigarriena azkena izan zen: bera, pixka bat zaharragoa, Nicorekin kulunka batean barre egiten, biak marrubi izozkiz estalita.

“Ikusi, Mel?” —xuxurlatu zuen ahots gozo batek, pote beretik ateratzen zela zirudiena—.

Zure familiak ez du maitasun gutxiago orain… gehiago dute.

Zure anaia ez da etorri ezer kentzera, baizik eta barre berriak gehitzera.

Mel ezti-hodei distiratsuari begira geratu zen, poliki-poliki desagertzen zen bitartean.

Orduan, irribarre batekin itxi zuen potea eta bere lekuan jarri zuen berriro.

Hurrengo egunean, Nico esnatu eta negarrez hasi zenean, Mel izan zen harengana joan zen lehena.

Eskutxoa laztandu eta leunki esan zion:

“Ongi dago, txikitxo. Ikusiko duzu, zurekin, barreak bikoiztu egingo direla”.

Eta ama, atetik entzun ziona, ohartu zen eguzkia leihotik pixka bat gehiago sartzen zela egun hartan.

Une hartatik aurrera, Melek betiko neskato gozo eta jakin-mindua izaten jarraitu zuen,

baina sekretu batekin: bazekien maitasuna ez dela zatitzen, biderkatzen baizik.

Eta ahazten zitzaion bakoitzean, barre-potea pixka bat irekitzen zuen berriro gogoratzeko.